

paa alle Pensionisters Vegne, idet Andragendet gaar ud paa, at „der maa tilstaaes alle Pensionister, uanset, naar de ere afgaaede, det samme Tillæg, som der maatte blive tilstaaet Embedsmændene“. Om jeg end for mit personlige Bedkommende suldt ud kan dese den Tanke, der ligger til Grund for denne Parallellisering mellem Embedsmænd og Pensionister, saa veed jeg meget vel, at Tanken ikke deles i den Grad af den høitærede Finanzminister, og heller ikke af den langt overveiede Del af denne Forsamlings Medlemmer, og da jeg taler paa Mindretallets Vegne, skal jeg kun som dettes Ordfører sige, at i Et have vi Alle været enige, og i dette One haabe vi at faae Thingets Tilslutning, og det er, at Billighed taler for, at vi komme trængende pensionerede Embedsmænd og disses Enker til Hjælp. Jeg tror saa meget lettere at kunne paafalde de Herrers Tilslutning lige overfor dette Spørgsmaal, som det vistnok er det eneste Punkt, der for Dieblisset diskuteres i Dagspressen, hvorom alle Blade, uanset hvilken Farve de have, ere enige. Jeg skal meget villig erkjende, at det er forbundet med Vanskeligheder at finde den Forn, hvorunder man bedst kan komme de Paagjældende til Hjælp; men disse Vanskeligheder ere neppe uoverkommelige, og naar kun Thinget henviser Andragendet, haaber jeg ogsaa, det vil lykkes den høitærede Finanzminister at finde en Udvei, og under denne Forudsætning tillader jeg mig tillige at udtale det Haab, at Realisationen, for saa vidt den skulde finde sit Udtryk paa det kommende Aars Finanslov, da ogsaa tillige maatte finde sit Udtryk paa Tillægsbevillingsloven. Da Andragendet er underskrevet for første Delen af forhenværende militære Embedsmænd, og da der tillige i Andragendet er fremhævet visse enkelte Punkter, der maa siges særlikt at angaa militære Pensionister, skal jeg tillade mig med et Par Ord at omtale dem. Andragendet henleder saaledes Opmærksomheden paa, at den Reduktion af Hæren, der fandt Sted efter den sidste Krig i Slutningen af 1864, medførte, at en stor Del Officerer bleve affledigede, ikke paa Grund af, at de vare tjenstdygtige, men fordi deres Embeder bleve inddragne. Desuagtet bleve de ikke affledigede med Bortpenge, men de bleve strax satte paa Pension. Jeg vil dertil sige, hvad der desuden er de Herrer bekendt, at den Maade, hvorpaa Aldersgrænsen virker, fører til særlig uheldige Forhold for Militæretaten. I den civile Embedsstilling fordres kun, at en Mand tro udfører sin Embedsgjerning, og han vil da i Reglen kunne blive i Stillingen, saa længe han selv ønsker det, men i den militære Stilling er Forholdet et andet, idet dels Reduktioner og dels Aldersgrænsen medføre, at, om en Mand nok saa troelig har udført sin Gjerning, rammer dog Affledigelsen ham tidt og ofte i en Alder, hvor han endnu er i Stand til fuldstændig at udføre sin Gjerning. Men fordi han har Kraft og Vane

hertil, derfor er det ikke sagt, at det, naar han afflediges, vil være let for ham at finde en anden Virksomhed, thi det kan jo ikke skules, at den militære Stilling afføder Ensidighed, og det er derfor som oftest saare vanskeligt for en afflediget Officer at arbejde sig ind i en anden Livsstilling. Det har derfor kun lidet at sige for denne Klasse af Pensionister, at de have deres Tid til fuld Naadighed, naar de ikke ere i Stand til at anvende den paa en saadan Maade, at de derved kunne skaffe sig en forøget Indtægt. Jeg skal slutte med paa Mindretallets Vegne paa det Barmeste at anbefale det høie Thing, at denne Sag henvises til den høitærede Finanzminister, idet det er min Overbevisning, at det efter en saadan Henvisning vil lykkes den høitærede Minister at finde en Wei, ad hvilken man kan komme trængende Pensionister til Hjælp, og derom kunne forhaabentlig Alle være enige, at der her er et Tilfælde, hvor en Hjælp er nødvendig.

**Finanzministeren (Strup):** Jeg tror, at det ærede Medlem, der nu satte sig, vil give mig Ret i, at selv om man fra alle Sider var enig om, at der kunde være Anledning til at søge at afhjælpe den Trang, der er tilstede hos Mange i den paagjældende Klasse, vilde det være meget vanskeligt at finde passende Regler, hvorefter denne Hjælp skulde udfindes; thi det forholder sig jo ingenlunde med Pensionisterne paa samme Maade, som det f. Ex forholder sig med Invaliderne. Disse Sidste ere jo optagne til Statens særlige Forsørgelse, men dette er ikke Tilfældet med Pensionisterne. For disses Bedkommende maa man betragte Pensionen som en Esterløn, til hvilken de have en uomtvistelig Ret uden Hensyn til deres Formuesvilkkaar. Endog den rigeste Mand, som har tjent Staten, er berettiget til Pension efter sin Tjenestetid, naar han afflediges paa Grund af Svagthed eller af andre ham utilregnelige Aarsager. Det vil altsaa for det første ses, at man ved at yde en Dyrtidshjælp til Pensionister i Almindelighed vilde komme til at yde en Hjælp, hvor den aldeles ikke behøvedes, ved Siden af at yde den, hvor der kunde være stor Trang dertil. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at Pension kan tildeles ikke alene dem, der have tjent Staten, indtil de paa Grund af Alderdom og Svagthed have maattet trække sig tilbage. Efter Pensionsloven erhverves Pensionsretten efter en forholdsvis kort Tjenestetid, men selvsølgelig er Pensionen da ogsaa forholdsvis lille. Forudsætningen har altsaa ved Pensionslovens Vedtagelse ingenlunde været, at en Pensionist skulde kunne leve af sin Pension. Dette kan i alt Fald kun siges om dem af Pensionisterne, der i Pension have opnaaet omtrent den høieste Procentandel af deres tidligere Løn. Om disse kan det vist nok med langt mere Grund end om de yngre siges, at Forudsætningen har været den, at  $\frac{2}{3}$  af Gagen skulde være tilstrække-